

Een gewone ochtend in de praktijk

Kan maandag de dertiende een gewone dag zijn? De voortekenen waren ongunstig. Poes' maag had op de trap een antiperistaltische beweging gemaakt. De verwarming (een uur-ketel met zeer gunstige hysteresis en NO_x-uitstoot) was afgeslagen zodat er geen warm water was en de melk schiftte en zuur smaakte. Dientengevolge was mijn humeur ver onder het nulpunt toen ik op mijn fiets stapte. De cumulonimbus met zijn heftige ontladingen hielp niet mee, net zomin als de windkracht van 6 op de schaal van Beaufort. Tégen, natuurlijk. Terwijl ik voortploeterde in de isohyeet dacht ik hoe heerlijk het zou zijn ons Cfb-klimaat (volgens Köppens) eens te verwisselen voor een maandje in het doldrum. Desnoods met inbegrip van een taifoen.

Aangekomen op de praktijk deed een latte macchiatoetje me goed. Onze immer opgewekte poh-ouderen-en-diabetes begroette me vrolijk en ook de overige collega's hielpen me om weer in het juiste humeur te komen. De computer startte zonder problemen en bij het doornemen van de berichten van de huisartsenpost bleek geen van mijn patiënten die nacht een dokter nodig te hebben gehad. Drie hadden het zelf wel zo gedacht, maar kwamen met hun respectievelijke verkoudheid sinds drie weken, muggenbeet en reizigersvaccinatievraag niet verder dan de triageassistente in het callcenter, die hen er vriendelijk op wees dat het hier geen spoedgevallen betrof. Mijn spreekuuragenda zag er vooralsnog uit als gebruikelijk. De eerste drie patiënten waren dan ook volledig normaal. Een oude dame met onychomycose, een peutertje met een conjunctivitis en impetigo (ook wel krentenbaard of rozijnenbaard genoemd) en een jongeman met restoedeem na een mediale meniscectomie i.v.m. eerder opgelopen traumatische laesie.

Bij de naam van de volgende patiënt (een 31-jarige man) stond in de agenda: kennismaking en bespreken chronische aandoening. Ik liep naar de wachtkamer en riep meneer Tack binnen. Een man die ik zeker ouder dan 31 had geschat met een bijzonder misogyn gezicht stond op. "O nee!" zei hij, "hier neem ik geen genoeg mee! Ik zit al een half uur te wachten en dan word ik niet eens door mijn eigen dokter binnengeroepen maar door zijn assistente!" "Mag ik uw naam?", vroeg ik. "Bak, dat riep u toch zelf?" "Ah," zei ik, "daar zit het misverstand. Mijn excuses, een geval van gebrek aan orthoëpie mijnerzijds. Ik riep mijnheer Tack. U wordt zo dadelijk vast wel door uw eigen huisarts opgeroepen." Inmiddels was de echte meneer Tack opgestaan. Een vriendelijke, minzaam glimlachende man, onberispelijk gekleed, die mij na het handje schudden toevertrouwde dat hij al jaren leed onder heautoscopie. Ik had geen idee wat hij bedoelde maar knikte sympathiserend. Normaliter was het geen groot probleem, ging hij verder, maar als zijn uitgetreden ik weer eens last had van zijn gillesdelatourettesyndroom, zich uitend in coprolalie vond hij dat zelf wel erg gênant. Ik knikte beamend, inmiddels prakkiserend hoe ik hem hier in vredesnaam mee kon helpen. Gelukkig verwachtte hij alleen enig begrip van mij hiervoor. En of ik even in zijn

linkeroor wilde kijken, dat zat dicht. Ik keek met mijn otoscoop in zijn oor en wilde juist zeggen dat er een hoop cerumen in zat, toen hij loeihard “tyfushoer!!!” naar me riep. Ik stond nog bij te komen van de schrik toen hij zich begon te verontschuldigen. Het was zijn uitgetreden ik geweest. Ik bood hem aan zijn oor uit te spuiten, maar wilde toch eerst graag weten of die ander ook weleens non-verbaal agressief was of dat het bij schelden bleef. Gelukkig bleek het altijd bij verbaal geweld te blijven en ik reinigde zijn oor lege artis. Na een vriendelijk “dank u wel, dokter”, gevolgd door “teringlijer!!!” verliet hij de kamer.

Ik staarde nog versuft voor me uit toen de stagiair-assistente binnenkwam met een kop koffie. Ze keek me wat angstig aan, maar ik kon haar geruststellen. Niets aan de hand. Daarna weer het gewone werk: een zesjarig meisje dat bij handjeklappen de distale falanx van haar middenvinger had bezeerd, een man die een vitamine B12-injectie kwam halen in verband met zijn pernicieuze anemie, enkele mensen met bovensteluchtweginfecties, een paar hypertensiecontroles, een ietwat hysterische dame voor controle na haar hysterectomie, en een elektricien die een lichtaggregaat op zijn scapula had gekregen. Daarna tussendoor een ongevalspatiënt, een jongen die bij gym een lacrossenet tegen zijn oor had gekregen. Zijn tragus was vier keer zo dik als normaal en ik was bang voor een cartilagineus letsel. Met enige moeite kon ik daar een kno-arts enthousiast voor krijgen.

De daaropvolgende patiënt, een jongeling met indrukwekkende spieren, wilde sportmedisch advies. Hij wilde zijn quadricepsen graag versterken, liefst door het doen van squats eventueel in de vorm van halve reps. Soms met schijven van een kilootje of veertig, maar soms met gewone dumbbells. Maximaal 20 kilo per hand, zei hij geruststellend. Moest hij als voedingssupplement dan pyridoxine gebruiken of was pantotheenzuur toch beter? En wat vond ik van Tribulus terrestris? Ik vond dit iets voor een SMA.

Vervolgens een wat neurasthenische jongen, van streng gereformeerden huize, die soa-angst had, meer specifiek was hij bang voor een chlamydia-infectie. Gezien zijn levensbeschouwing was ik wat verbaasd, maar met grote vreze zei hij ‘heel intens’ naar een mooi meisje te hebben gekeken, vandaar, u weet wel.

Daarmee was mijn ochtendspreekuur voorbij. Dacht ik. Want de stagiaire wist niet dat ik nooit artsenbezoekers ontving en had er een te mijnen kantore gepland. Of ik al had gehoord van Exocox. Hét nieuwe middel tegen echinococcuscysten. Aangetoond in dubbelblind gerandomiseerd prospectief onderzoek met een p-waarde van 0,0001. Met enige alopecia als enige bijwerking zouden mijn patiënten er toch voor in de rij staan. Als tropenarts zou ik toch dolenthousiast moeten zijn. Toen ik het misverstand uit de weg had gewerkt, hem verteld had dat ik huisarts was en nog nooit een patiënt met deze ziekte had gehad nam hij beteuterd afscheid.

Al met al leek maandag de dertiende me dus toch nog genadig te zijn. Totdat ik mijn lunchpakketje zocht en erachter kwam dat mijn overheerlijke kaiserbrötchen met gruyère nog thuis lag. Pech!